

POBRESA I CIÈNCIA AMB SANT DOMÈNEC

dels *Diàlegs* de santa CATERINA DE SIENA

Sobre la nau de la vida religiosa trobem el tresor de les santes regles establertes amb tant de seny i tan il·luminadorament per aquelles qui s'han fet els temples de l'Esperit Sant. Mira sant Benet: amb quina discreció ha sabut organitzar el seu orde! Mira sant Francesc: amb quina perfecció, amb quin perfum de pobresa, amb quina virtut no ha agençat la seva nau! Com ha sabut portar els seus religiosos pel camí de la més alta perfecció! És veritat que ell mateix fou el primer a practicar-la i que, si els donà per esposa la santa pobresa, ell ja se l'havia escollida. Ple de menyspreu d'ell mateix, només volia plaure'm a mi. Fins desitjava que el món el menyspreés. Mortificava el seu cos i matava la seva voluntat, tot revestint-se d'oprobis, injúries i afronts, per l'amor de l'humil anyell amb el qual s'havia voluntàriament clavat i reblat a la creu. Així, per una gràcia especial, les nafres de la meua veritat aparegueren al seu cos. El seu cos testimoniava així l'ardència de la seva ànima. D'aquesta manera assenyala el camí als altres.

Tu em preguntaràs: «Els ordes religiosos no estan tots fonamentats sobre aquesta mateixa pobresa?». Sí, però no és per a tots la nota principal. Hi passa com amb les virtuts: totes tenen l'origen en la caritat, però cadascú dels homes no les posseeix pas totes; cadascun en té una en un grau més eminent, cosa que no priva que tots posseïxin la caritat. La nota pròpia de sant Francesc és la vera pobresa: la seva voluntat d'amor en feu la peça principal de la seva nau. Ha fet que hi regnés una disciplina severa i hi ha reunit molt poques ànimes, però perfectes. Dic *poques* perquè no són pas nombrosos els qui trien aquesta perfecció.

Ara mira la nau del teu pare sant Domènec, el meu fill estimat. Va disposar-la amb un ordre perfecte i no volgué assenyalar-li cap més finalitat que el meu honor i la salvació de les ànimes mitjançant la llum de la ciència. Aquesta flama és el principi de la seva acció. Però no renuncià pas per això a la vera pobresa. Ben al contrari, hi posà tot l'interès, i la prova n'és el testament en què deixa com a herència als seus fills la seva maledicció, i la meua, en el cas que arribin a tenir alguna possessió, tant si és en comú com en particular. No és això la prova que havia pres per esposa la reina pobresa? Si de totes les llums va escollir la ciència, fou per extirpar els errors que havien sorgit al seu temps. El seu ofici fou el del Verb, el meu fill únic: fou en el món un veritable apòstol, de tant com difongué la veritat i la llum i sabé fer fora les tenebres amb la seva paraula. Fou una llum donada al món per Maria, segons la meua voluntat. Vaig posar-lo en el cos místic de la santa Església per extirpar les heretgies.

Per què he dit: «per Maria»? Perquè fou Maria qui li donà l'hàbit. La meua bonesa li havia encomanat aquesta missió. Sobre quina taula va fer ell que mengessin els seus fills a la llum de la ciència? Sobre la fusta de la creu. Sobre la creu hi ha parada la taula del sant desig on ens nodrim d'ànimes. No vol que els seus fills pensin en res més que asseure's a aquesta taula amb la llum de la ciència per a glòria i lloança del meu nom i per a la salvació de les ànimes.